

KOTIČEK · GOSPODA DOROPOLJSKEGA!

Velecenjeni g. Doropoljski!

Prvič se danes oglašam v Vašem koticu. Hodim v V. b razred osnovne šole. Za razrednika imamo g. Ivana Petriča. V našem razredu nas je 13 dečkov naročnikov na list »Zvonček«. Jaz hodim telovadit v sokolsko telovadnico. Star sem deset let. Moj oče je strojevodja. Imam še dve sestrici. Rojen sem bil v Trstu. Ko so prišli Italijani tja, smo se izselili v našo svobodno državo Jugoslavijo. Primorska je jako lepa dežela, saj pravi pesem:

»Trst, Gorica, Gospa sveta,
Adrije cvetoči raj,
vam prisega je zapeta:
naša last ste vekomaj!«

Vsi radi čitamo »Zvonček«, posebno pa kotichek. Meni ugaja povest »Kekec na volčji sledi.«

Prosim, sprejmite tudi moje pismo v svoj kotichek.

S spoštovanjem

Marjan Šešek
v Šiški.

Odgovor:

Ljubi Marjan!

Primorska — da, tudi tam je naša zemlja! Čeprav je sedaj v tujčevih rokah, vendar pride doba in moč Pravice, ki nam vrne našo last. A vedno moramo imeti v mislih besede:

Domovina, vedno mislim nate
in na neosvobojene brate!

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Letos sem prvič začela čitati »Zvonček«. Moj bratec hodi v 5. razred osnovne šole, jaz pa v meščansko šolo. Imam pa veliko veselje z »Zvončkom«. Vedno sedim in čitam. Najbolj mi ugaja povest »Radko Li-

povec«. Moj bratec tudi vedno čita, najbolj pa se bavi z rešitvami. Naznanjam Vam tudi, da stanujem v majhnem stanovanju na Javorniku, ki je jako mokro. Po tem moram pa še pol ure daleč v meščansko šolo.

Upam, da mi ne odrečete koticčka v svojem listu.

Pozdravlja Vas

Vera Legatova,

učenka meščanske šole na Jesenicah.

Odgovor:

Ljuba Vera!

Vlažno stanovanje je kvarno zdravju. Moraš se kakorkoli potruditi, da pridete vsi v suho stanovanje, sicer si lahko vsak nakoplje bolezen, ki jo bo čutil v vseh udih.

*

Velespoštovani g. Doropoljski!

Tudi jaz bi rad stopil med Vaše koticčkarje. Hodim v 6. razred osnovne šole v Trbovljah. Za razrednega učitelja imam gospoda Josip Torega, ki ga jako čišlam. Naročnik »Zvončka« sem že drugo leto. Vedno ga težko pričakujem. Ker sem, ako ravno šele 12 let star, bil toliko srečen, da sem videl sinje morje in lepo Dalmacijo ter otok Lokrum, na katerem sem bival 5 mesecev v zdravilišču, lahko rečem: Lepi so naši kraji, tudi tisti, ki nam jih je ugrabil Italijan! V nadi, da rešimo naše brate suženjstva, pričakujem boljših časov.

Prosim Vas, objavite tudi moje pisemce v svojem koticu.

Prosim Vas, ako bi smel drugič še kaj pisati?

Z odličnim spoštovanjem Vas pozdravlja Vaš vdani

Franjo Kanižar.

Odgovor:

Ljubi Franjol!

Tudi tujci in naši neprijatelji ne morejo potvoriti resnice, da je naša domovina polna prirodnih krasot, ki so naš ponos in naše bogastvo. Mi ljubimo svojo domovino in smo ji vdani v zvestobi. Delajmo zanj, da nam ostane velika in slavna ves komaj in da osvobodimo svoje zaslužjene brate!

*

Ljubi gospod!

V Gorje nad Bledom hodim v IV. razred. Učili smo se o šoti. Za domačo nalogo smo napisali, kaj nam šota pripoveduje. Morda te povesti ne poznajo vsi otroci Zvončkarji. Ako Vam ugaja, prosim, da jo natisnete za vse.

Šota pripoveduje.

Povedala vam bom povest davnih dni. Doma sem na Barju okolo Ljubljane. Stara sem že sto in sto let. Kako je bilo lepo, ko sem bila še mlada! Rasla sem na velikem močvirnatem travniku. Toplo solnce me je prijazno gledalo z neba. A prišel je silen vihar in me je pokopal v zemljo. Prišlo se je zopet novo življenje. Segniti nisem mogla, ker nisem imela dovolj zraka. Čudno trde so postale moje žilice. Zgledela sem. Izpremenila se mi je tudi barva: porjavela in počrnela sem. Iz mahu sem postala šota.

Lepo pozdravlja

Francka Pretnarjeva.

Moja sestra Micka, ki ima naročen »Zvonček«, tudi lepo pozdravlja.

Odgovor:

Ljuba Francka!

Domnevam, da bodo moji koticarji zadovoljni, ko jim priobčujem Tvoj opis šote, katere je pa vedno manj na ljubljanskem Barju. Premnogo so je že izrezali iz tal, jo prodali in pokurili. Naposled pride do tega, da bomo šoto poznali samo še iz knjig in opisov. Prav je torej, da je tudi naš koticček povedal besedo o šoti, ki nam je spomin iz davnih, davnih let.

*

Dragi gospod Doropoljski!

Imam dve sestri in enega brata. Vpisan sem v sokolski naraščaj. Lansko leto poleti sva z bratom nastopila na trgu Taboru v Ljubljani.

Najbolj mi ugajajo te-le tri pripovedke: Kekec na volčji sledi, Za domači muzej in Srbske narodne pripovedke.

Prosim Vas, da me sprejmete med svoje koticarje in tudi Vas prosim, ako smem še kaj pisati.

Adolf K o p e t z k y,

učenec IV. b razreda v Ljubljani.

Odgovor:

Ljubi Adolf!

Vidiš, kako rad ustrezam Tvoji želji: sprejet si med moje koticarje. (Da bi se Ti le vsaka želja tako izpolnila!) Z navedbo povesti, ki Ti ugajajo, kažeš, da imaš dober okus. Všeč mi bo, ako še kaj napišeš za koticček. Kadar bo dopustil prostor, prideš na vrsto.

*

Dragi g. Doropoljski!

Prosim, blagovolite sprejeti to-le pesemco v »Zvonček«:

V h o s t o !

V hosto, v hosto!
Tam zdaj je lepó,
ko ptički pojo
in rože cveto.

Vsi gaji in hoste
zdaj tod zelené
in ljube se ptičke
nad vsem veselé.

Presrčno Vas pozdravlja Vaš vdani

Franjo Arh,

učenec V. razreda v Mokronogu.

Odgovor:

Ljubi Franjol!

»Hosta, hosta!« bodo nekateri izpraševali, »kaj pa je to?« — Seveda jim boš odgovoril, da pomeni »hosta« toliko kakor gozd, ki ga ponekod imenujejo tudi »loza«. (V srbohrvaščini pravijo loza vinogradu.)

* * *

KOTIČKOV ZABAVNIK.

Razrešena posetnica.

Zagreb

Dobili smo več rešitev. Povedali pa smo že v zadnji številki, da v »Koticčkovem zabavniku« ne bomo priobčevali imen rešilcev.